

Sygn. akt V GC 3470/16

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Iwona Nowak
Protokolant:	sekr.sądowy Joanna Leśniewska

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2017 r. na rozprawie sprawy

z powództwa G. W.

przeciwko (...)w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...)w W. na rzecz powoda G. W. kwotę 2 379,18 (dwa tysiące trzysta siedemdziesiąt dziewięć 18/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 1 879,18 złotych od dnia 2 października 2016 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 500,00 złotych od dnia 12 października 2016 roku do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo,

III. orzeka o kosztach procesu według zasady stosunkowego ich rozdzielenia przyjmując, iż powód wygrał proces w 57,08 %, natomiast pozwany w 42,92 %, pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

SSR Iwona Nowak

Sygn. Akt V GC 3470/16

## UZASADNIENIE

**Powód G. W.** wniósł o zasądzenie do pozwanego (...)w W. kwoty 4.167,69 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 2 października 2016 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazał, iż w wyniku kolizji w dniu 1 września 2016 r. roku uległ uszkodzeniu pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do poszkodowanego G. W..

Pozwany uznał swoją odpowiedzialność i z tytułu odszkodowania wypłacił powodowi kwotę 2.023,32 złote.

Powód nie zgodził się z tym, albowiem z prywatnej wyceny naprawy pojazdu wynika, że koszt przywrócenia stanu poprzedniego wynosi ok. 19.000 zł złotych.

Powód wskazał, że pozwany błędnie zakwalifikował szkodę w pojeździe jako częściową, gdyż w rzeczywistości była to szkoda całkowita a koszty naprawy pojazdu przewyższały znacznie wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym. Tym samym szkoda winna być rozliczona jako szkoda całkowita.

Dodatkowo powód poniósł koszt prywatnej opinii w kwocie 500 złotych, która była konieczna, gdyż pozwany w sposób celowy i umyślny chciał zaniżyć wartość należnego powodowi odszkodowania.

Zgodnie z treścią opinii prywatnej samochód w stanie nieuszkodzonym miał wartość 8.700 zł brutto, wartość wraku to 1.700 zł brutto. Wartość szkody wynosi zatem 7.000 brutto. Wartość szkody została wyrażona w kwocie netto to 5.691,01 złotych. Zważywszy na zapłaconą przez pozwanego kwotę 2.023, 32 zł do zapłaty pozostaje nadal 3.667,73 zł. Niniejszym pozwem powód dochodzi zapłaty pozostałej kwoty odszkodowania i kosztów opinii.

Pozwany (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa. i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, iż kwestionuje roszczenia powoda co do wysokości.

Postępowanie likwidacyjne zostało przeprowadzone prawidłowo, a wypłacona kwota w całości pokryła szkodę w majątku powoda. Pozwany kwestionuje wyliczenie kwoty należnej przez powoda oraz rozliczenie przez niego szkody jak tzw. „szkody całkowitej”.

Pozwany wskazał, że należy zbadać czy powód dokonał naprawy pojazdu, a jeżeli tak to w jakiej wysokości. Wskazał, że z uwagi na wiek pojazdu należy uwzględnić części zastępcze zamiast oryginalnych oraz podał, że zastosowanie stawek za roboczogodzinę w warsztatach klasy ASO jest nieuzasadnione. Pozwany zakwestionował sens i koszt sporządzenia opinii prywatnej przez powoda.

Tym samym pozostałe koszty naprawy wskazane przez powoda są nieuzasadnione.

### ***Sąd ustalił co następuje ;***

W wyniku kolizji w kolizji 1 września 2016 roku uległ uszkodzeniu pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do powoda G. W.. Bezpośrednio po zdarzeniu powód zgłosił szkodę u pozwanego. Pozwany w toku likwidacji szkody uznał szkodę jako częściową i wypłacił odszkodowanie w kwocie 2.023,32 złote

(bezsporne)

Powód nie zgodził się z wyceną pozwanego i sam sporządził prywatną wycenę. Zgodnie z treścią opinii prywatnej samochód w stanie nieuszkodzonym miał wartość 8.700 zł brutto, wartość wraku przedstawiała wartość 1.700 zł brutto, wartość szkody to zatem 7.000 zł brutto. Pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej niniejszym pozwem. Koszt prywatnej opinii technicznej to 500 zł netto.

(dowód: prywatna ekspertyza k. 16-32, faktura VAT nr (...) k. 33).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Jego zdaniem postępowanie likwidacyjne zostało przeprowadzone prawidłowo, a wypłacona kwota w całości pokryła szkodę w majątku powoda. Zakwalifikował szkodę jako częściową, nie zgodził się z twierdzeniem powoda o szkodzie całkowitej. Tym samym pozostałe koszty naprawy wskazane przez powoda są nieuzasadnione. Pozwany w pozostałym zakresie odmówił wypłaty.

(dowód: akta szkody załączone do sprawy oraz zapisane na płycie CD k. 44)

Po kolizji samochód powoda, mimo uszkodzeń, nadawał się do jazdy. Powód nie podejmował prób naprawy pojazdu. Powołany przez niego rzeczoznawca wskazał, że koszty naprawy są wyższe niż wartość pojazdu i wartość wskazana przez rzeczoznawcę pozwanego. Powód sprzedał samochód po wypadku w roku 2016 za 3.000 zł brutto.

(dowód: zeznania strony powodowej k. 62-62, faktura Nr (...) k. 67)

Biegły w swojej opinii podkreślił, potwierdził, że koszt naprawy wynosi 15.094,70 złotych brutto przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę w wysokości 110 zł oraz przy zastosowaniu części zamiennych oryginalnych.

Biegły ustalił, że wartość pojazdu przed zdarzeniem to 7.800 zł brutto przy zastosowaniu korekty ujemnej za wcześniejsze naprawy w sposób niezgodny z technologią producenta w wysokości 10% oraz korekty ujemnej ze względu na stan pojazdu w wysokości 5%. Według biegłego wartość pojazdu w stanie uszkodzony wynosi 1.591 zł brutto, jednakże w związku ze sprzedażą przez pozwanego pojazdu w stanie uszkodzonym za 3.000 zł brutto, ta kwota powinna być uznana jako rzeczywista wartość pojazdu w stanie uszkodzonym.

(dowód: opinia biegłego D. R. k. 77-85 )

### **Sąd zważył, co następuje:**

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie budzi wątpliwości, albowiem strony nie kwestionowały ich treści. Sąd ustalił stan faktyczny także na podstawie zgromadzonych dokumentów, przesłuchania powoda i opinii biegłego.

Sąd w pełni podzielił wnioski płynące z opinii biegłego D. R. .

Opracowana opinia zawiera logiczne, jasne oraz przekonujące wnioski, poparte dowodami w postaci dokumentacji szkody. Opinia jest zdaniem Sądu rzetelna, obiektywna i zrozumiała, dlatego też zachodziły podstawy do czynienia ustaleń faktycznych na jej podstawie.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części. Bezsparnie koszty naprawy są takie jakie wskazał biegły.

W związku z powyższym należało ustalić, że skoro całkowity koszt wynosi naprawy 15.094,70 złotych, a wartość pojazdu przed wypadkiem to jedynie 7.800 zł należy potraktować zaistniałą szkodę jako szkodę całkowitą. Błędne jest w związku z tym stanowisko pozwanego o rozliczeniu szkody jako częściowej.

Zgodnie z art. 822 § 1 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Ponadto, jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia, o czym stanowi treść § 2 w/w artykułu.

W procesie bezsporna była odpowiedzialność pozwanego - na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, za szkodę spowodowaną zdarzeniem komunikacyjnym.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Zgodnie natomiast z art. 35 ustawy, ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Nie budzi żadnych wątpliwości, że istnieje adekwatny związek przyczynowy (w rozumieniu art. 361 § 1 kc) między ruchem pojazdu kierowanym przez sprawcę zdarzenia komunikacyjnego a szkodą jako powstała w pojeździe poszkodowanego. Oznacza to dalej, odpowiedzialność gwarancyjną ubezpieczyciela tj. pozwanego w niniejszej sprawie wynikającą z umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody w mieniu wyrządzone przez kierującego pojazdem bez względu czy jest on posiadaczem pojazdu czy nie.

W ramach odpowiedzialności gwarancyjnej, zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do wypłaty odszkodowania pieniężnego. Odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek w sferze majątkowej poszkodowanego, polegający na utraceniu aktywów lub zwiększeniu (powstaniu nowych) pasywów. Przywrócenie do stanu pierwotnego w drodze restytucji naturalnej jest dokonywane zasadniczo przez osobę trzecią lub samego poszkodowanego. Zakład ubezpieczeń, jako odpowiedzialny gwarancyjnie za sprawcę szkody, pokrywa koszty tej restytucji.

O przywróceniu stanu poprzedniego można mówić wówczas, gdy stan samochodu po naprawie pod każdym istotnym względem (stan techniczny, zdolność użytkowa, części składowe, trwałość, wygląd estetyczny itp.) odpowiada stanowi tegoż samochodu sprzed wypadku. W przypadku uszkodzenia samochodu naprawienie szkody winno przybrać postać naprawy auta, bądź wypłaty odszkodowania odpowiadającego kosztom tej naprawy.

Jeśli w wyniku wypadku samochodowego dojdzie do uszkodzenia cudzego pojazdu (lub innego mienia), posiadacz odpowiedzialny za szkodę (jego zakład ubezpieczeń) jest zobowiązany zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu uszkodzonego pojazdu.

W ocenie Sądu obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela aktualizuje się z chwilą wyrządzenia poszkodowanemu szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierza go naprawić (por. uchwałę SN z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74). Podkreślić należy, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Tak ustalone odszkodowanie może ulec obniżeniu jedynie w przypadku wykazania przez ubezpieczyciela, że powoduje to wzrost wartości pojazdu (por. uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. III CZP 80/11).

Naprawienie szkody może, w razie takiego wyboru poszkodowanego, polegać na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej i nie powinno być uzależnione od sposobu jej wykorzystania przez poszkodowanego. Szkodą podlegającą naprawieniu jest bowiem uszczerbek w majątku poszkodowanego, co prawda konkretyzujący się zwykle w konieczności poniesienia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, jednak nie będący od niej uzależnionym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988r., sygn. akt I CR 151/88, LEX Nr 8894, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2011 r., sygn. akt III CZP 68/01, OSNC z 2002r., Nr 6, poz. 74).

Odnośnie prywatnej opinii to jej poniesiony koszt przez powoda skutecznie obciąża pozwanego. Jest to rzeczywisty wydatek poniesiony przez powoda, celem ustalenia kosztów naprawy. Fakt wyłożenia takiej kwoty powód wykazał za pomocą faktury wystawionej przez rzeczoznawcę. Zdaniem Sądu orzekającego w niniejszej sprawie koszt prywatnej opinii stanowi składnik szkody.

Jak trafnie wskazuje w swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy, wydatki związane z prywatną ekspertyzą, mogą być objęte odszkodowaniem. Przykładowo, w uzasadnieniu Uchwały z dnia 18 maja 2004 roku ( III CZP 24/04 OSNC2005/7-8/117) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że „ocena czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonane przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy a w szczególności uzależniona od ustalenia czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne

także w kontekście ułatwienia określenia prawidłowo konkretnego ubezpieczyciela, jak i ułatwienie zakładowi ubezpieczeń ustalenia okoliczności wypadku i rozmiarów szkody,

Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 30 lutego 2002 roku ( V CKN 908/00, Lex nr 54365 ) podkreślając, że ocena, czy koszty ekspertyzy powypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie zachodziły podstawy do wliczenia kosztów prywatnej ekspertyzy do należnego odszkodowania. Wskazać bowiem należy, że pozwany dysponował wszystkimi danymi niezbędnymi do oszacowania wysokości należnego świadczenia. Nie zachodziły zatem żadne przeszkody aby pozwany prawidłowo wyliczył wysokość odszkodowania, bez konieczności sporządzania dodatkowych wycen.

Jednakże sporządzona przez pozwanego wycena była wadliwa i dotknięta błędami prowadzącymi do zaniżenia odszkodowania. Zostało to potwierdzone przez biegłego. Pozwany błędnie rozliczył szkodę w pojeździe powoda jako częściową, w rzeczywistości należało rozliczyć szkodę jako całkowitą. Wycena sporządzona przez biegłego sądowego wskazuje na to, że powodowi przysługiwać winno odszkodowanie w kwocie wyższej. Zatem Sąd uznał, że koszt prywatnej ekspertyzy powinien być w niniejszej sprawie uwzględniony w odszkodowaniu.

Po pierwsze, bez zlecenia tej wyceny powód nie miał możliwości zweryfikowania wyceny pozwanego; nie dysponuje on ani wiadomościami specjalistycznymi ani też nie ma dostępu do programów dotyczących kalkulacji szkód w pojazdach. Nie miał też obowiązku przeprowadzić naprawy pojazdu, zatem nie mógł w ten sposób zweryfikować rzeczywistej wartości szkody. Sporządzenie prywatnej wyceny było w zasadzie jedyną powodowi dostępną możliwością ustalenia, czy wycena pozwanego jest poprawna.

Po drugie, gdyby pozwany uwzględnił ekspertyzę dostarczona mu przez powoda, miałby możliwość ustalenia odszkodowania w kwocie nie odbiegającej od tej, która została ustalona w tej opinii. Stąd też, w ocenie Sądu uzasadnione jest uwzględnienie odszkodowania kosztów wyceny prywatnej, skoro powód był zmuszony do jej wyłożenia, aby skutecznie dochodzić od strony pozwanej odszkodowania.

Obiektywna potrzeba oraz celowość skorzystania z pomocy rzeczoznawcy, wynika zdaniem Sądu z przebiegu postępowania likwidacyjnego i sądowego. Nie można czynić powodowi zarzutu z tego, że postąpił rozsądnie i nie wdał się w spór z pozwanym, zanim nie dysponował fachowym potwierdzeniem, że jego stanowisko jest uzasadnione, zaś stanowisko pozwanego błędne. Konieczność opłacenia prywatnej oceny nie wynikała bezpośrednio z kolizji drogowej, spowodowana była jednak samą postawą ubezpieczyciela, który to odmówił powodowi wypłaty należnego odszkodowania. Niewątpliwie zatem wydatek ten wynikał pośrednio z faktu uszkodzenia pojazdu, stanowił bowiem dla powoda niesatysfakcjonujący przebieg postępowania likwidacyjnego.

Od wartości pojazdu przed wypadkiem należało odjąć wartość pojazdu w stanie uszkodzonym (7.800 zł – 3000 zł brutto) co dało kwotę należnego odszkodowania w wysokości 3.902,50 zł netto i uwzględnić wypłaconą przez pozwanego kwotę odszkodowania (3902,50 zł – 2.023,32 zł). Na rzecz powoda należało więc zasądzić kwotę 1.879,18 zł oraz koszt sporządzenia prywatnej opinii, która to w niewielkim procencie różniła się od opinii biegłego w kwocie 500 zł netto, co dało zasądzoną kwotę w wysokości 2.379,18 zł.

Wobec powyższego na podstawie art. 822 kc i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r., o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z dnia 16 lipca 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.), art. 363 § 1 kc orzeczono, jak w sentencji w pkt. I wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz na podstawie art. 817 § 1 k.c., różnicując okres początkowy okresu od którego winny być naliczane – odnośnie należności z tytułu odszkodowania za uszkodzony

pojazd w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, zaś odnośnie należności za sporządzenie opinii prywatnej od dnia sporządzenia opinii.

W pozostałej części powództwo oddalono jak w pkt II wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu wydano na podstawie art. 100 kpc zdanie pierwsze, albowiem powód wygrał proces w 57,08 %, zaś pozwany w 42,92 %, dlatego też każdą ze stron koszty procesu winny obciążać w takiej wysokości, w jakiej procentowo wygrał jej przeciwnik. Szczegółowe ich wyliczenie pozostawiono w oparciu o przepis art. 108 § 1 kpc referendarzowi sądowemu.

SSR Iwona Nowak